

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudkyň JUDr. Gabriely Kučerové a JUDr. Jany Sedlářové ve věci

žalobce: **CHANEL S.A.S.**
sídlem 135 Avenue Charles de Gaulle, Neuilly sur Seine, Francie
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Čermákem
sídlem Královická 1636/65, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Notino s.r.o.**, IČO 27609057
sídlem Londýnské náměstí 881/6, Štýřice, 639 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Na hutích 661/9, 160 00 Praha 6

o uložení povinnosti poskytnout informace, **o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2022, č. j. 41 Cm 17/2018-291,**

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje v rozsahu uložení povinnosti žalovanému poskytnout žalobci tam specifikované informace za období od 15. 2. 2015 do 6. 2. 2018, jinak se mění tak, že žaloba o uložení povinnosti k poskytnutí informací za období od 7. 2. 2018 do dne, kdy žalovaný tuto povinnost splní, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost do 30 dnů od jeho právní moci předložit žalobci k rukám právního zástupce písemné informace o názvech a adresách výrobců, zpracovatelů, distributorů, skladovatelů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů veškerého zboží nesoucího označení CHANEL, jež žalovaný dovážel, skladoval, objednával, nabízel k prodeji nebo prodával a dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně obdržené za takové zboží, to vše za období od 15. 2. 2015 včetně až do dne, kdy žalovaný tuto povinnost splní (výrok I) a dále povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 66 275 Kč (výrok II).
2. Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně tak, že žalobce se svou žalobou domáhal s odkazem na § 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství (dále jen „ZVPPV“), uložení povinností žalovanému poskytnout informace s tvrzením, že je předním výrobcem luxusního zboží, zejména parfémů a kosmetických výrobků, které jsou vyráběny a distribuovány pod různými značkami, chráněnými ochrannými známkami. Žalobce je majitelem slovní mezinárodní ochranné známky CHANEL č. 1190042 (WIPO-CZ), zapsané dne 8. 7. 2013 pro tř. 3 (kosmetika, parfémy, toaletní potřeby). Žalobce vyrábí a distribuuje výrobky v kategorii tzv. „luxusního zboží“, což je dáno samotnou jejich povahou, neboť tyto výrobky jsou vyráběny ze vzácných a nákladných surovin s využitím pokročilých technologií, jakož i image příslušné značky, kterou žalobce udržuje a chrání za cenu vysokých investic vynakládaných do velmi náročné propagační a reklamní politiky. V rámci Evropské unie (dále jen „EU“) a Evropského hospodářského prostoru (dále jen „EHP“) jsou všechny výrobky žalobce distribuovány výhradně skrze selektivní distribuční systém (dále i jen „SDS“), v němž je pro určité území okruh schválených distributorů omezen pouze na ty, kteří splňují objektivní kritéria kvality, s nimiž pak žalobce uzavírá (vertikální) dohody. Hlavním účelem používání SDS je ochrana kvality a image značek žalobcova luxusního zboží. Použití tohoto systému bylo shledáno přípustným jak podle evropských pravidel hospodářské soutěže, tak judikaturou Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“). Přípustnost konkrétně žalobcova SDS byla výslovně potvrzena také rozhodnutími francouzských soudů. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný provozuje řetězec kamenných obchodů pod značkou NOTINO a internetové obchody, kde prodává různé zboží z oblasti parfumerie a kosmetických výrobků, včetně výrobků žalobce. Žalovaný nebyl schválen jako distributor výrobků žalobce, jeho obchody ani e-shopy tedy nejsou součástí žalobcova SDS. Žalovaný rovněž prodává padělané výrobky, zejména na 1perfumy.pl, donedávna také prodával bez souhlasu žalobce testery a rozlévané vzorky výrobků žalobce, jež nebyly určeny k prodeji. Až na základě výzvy žalobce žalovaný od tohoto jednání upustil. Nadto žalovaný prodává též výrobky žalobce určené pro trh mimo EHP, čímž se dopouští nedovolených paralelních dovozů. V této souvislosti odkázal žalobce na systém kódování jeho výrobků a posudkové listy výrobků prodávaných žalovaným. Žalobce má za to, že žalovaný se výše popsáním jednáním dopustil neoprávněného zásahu do jeho ochranných známek (mj. do slovní ochranné známky CHANEL) podle § 8 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“), s tím, že v daném případě se omezení vlastníka podle § 11 ZOZ o vyčerpání práv z výše uvedených důvodů nepoužije.
3. Obranu žalovaného shrnul soud prvního stupně tak, že navrhl zamítnutí žaloby, v první řadě proto, že žalobce nijak neprokazuje existenci či legitimitu svého modelu selektivní distribuce, kterou tvrdí. Žalovaný pak podrobně rozebral podmínky pro provozování SDS v rámci právní úpravy EU a dále uvedl, že měl zájem vstoupit do SDS žalobce, byl však bez relevantního důvodu opakovaně odmítnut, čímž byl diskriminován. Tímto se takový SDS (byť by existoval) stává nelegitimním, neboť omezuje hospodářskou soutěž. Žalovaný dále odmítl, že by vědomě prodával jakékoliv padělky či testery. Odmítl rovněž, že by se dopouštěl tvrzených nedovolených paralelních dovozů s tím, že žalobce ničím neosvědčuje, že žalovaným prodávané označené výrobky byly určeny pro trh mimo EHP a zdůraznil, že výrobky, které nabízí na svých e-shopech v EHP, odebírá od svých dodavatelů usazených v zemích EHP. Žalovaný dále namítl, že s ohledem na výše uvedené

bezdůvodné odmítání spolupráce ze strany žalobce, jeho distribuční praktiky svědčí o tom, že je srozuměn s tím, že jeho zboží putuje nekontrolovaně po světových trzích. Podle žalovaného žalobce jako distributor parfémů známých značek zneužívá svého postavení a určuje, kdo bude jeho výrobky prodávat a jak velký podíl na trhu bude mít. Je přitom podle něj jisté, že výrobky, které se dostávají do EHP, byt' mohly být původně určeny na trhy mimo něj, byly na začátku dodacího řetězce uvedeny na trh právě žalobcem nebo s jeho souhlasem. V silách žalovaného není vysledovat zdroj dodávaných výrobků až zpět k žalobci, a není to ani jeho povinností. Pokud by však zboží určené pro prodej mimo EHP do zemí určených doputovalo, poukázal žalovaný na to, že ceny výrobků v Evropě jsou zřejmě vyšší než součet ceny výrobků určených pro země mimo EHP a nákladů na jejich přepravu do zemí EHP. V takové situaci nelze než uzavřít, že je vinou žalobce a politiky jeho distribuce, že své výrobky prodává ve třetích zemích za takové ceny, které následně umožňují výrobky dovést do prostoru EHP se ziskem a při zachování příznivějších cen pro spotřebitele. Žalovaný odkázal na rozhodnutí SDEU ve věci *Micro Leader Business v. Evropská komise*, T-198/98, podle něhož uplatňování práv duševního vlastnictví s cílem zabránit paralelním dovozům může být (ve výjimečných případech) považováno za zneužití dominantního postavení. Pokud jsou tedy opatření majitele ochranné známky zabraňující paralelním dovozům do EU považována za odporující soutěžnímu právu, majitel ochranné známky nesmí, a to bez ohledu na existenci komunitárního vyčerpání práv, paralelním dovozům bránit.

4. Soud prvního stupně dále připomněl, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem č. j. 41 Cm 17/2018-104 ze dne 12.6.2019, kterým žalobě v celém rozsahu vyhověl a uložil žalovanému předložit žalobci žádané písemné informace za dobu od 1. 1. 2015, když shledal žalobu důvodnou v části týkající se nedovolených paralelních dovozů, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalovaný v obchodním styku nabízí a prodává v EHP výrobky označené ochrannou známkou žalobce CHANEL, které nebyly se souhlasem majitele ochranné známky uvedeny na evropský trh, čímž se dopouští neoprávněného zásahu do práv žalobce k ochranné známce ve smyslu § 8 ZOZ. Proto žalobě vyhověl, aniž se zabýval dalšími důvody žaloby, avšak pro úplnost uvedl, že žalobce přes výzvu soudu neprokázal, že žalovaný prodává rovněž padělky. Zároveň soud prvního stupně v tomto svém rozhodnutí konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný v minulosti porušoval práva žalobce k ochranné známce CHANEL i tím, že nabízel k prodeji na svých internetových stránkách testery a rozlévané vzorky, které výslovně nebyly k prodeji určeny. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 2. 12. 2020, č. j. 3 Cmo 189/2019-162, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně neshledal důvodnou námitku žalovaného týkající se nedostatku aktivní legitimace žalobce a rovněž neshledal důvodnou námitku promlčení. Odvolací soud se dále plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce v řízení prokázal, že žalovaný prodává na území EHP zboží CHANEL, jež žalobce určil k dodání do zemí mimo EHP, přičemž žalovaný svoji argumentaci ničím nedoložil, ačkoliv k tomu měl dostatek prostoru. Soudu prvního stupně však odvolací soud vytknul, že se v této souvislosti dostatečně nezabýval námitkou žalovaného, že za výjimečných okolností lze paralelní dovoz učiněný proti vůli vlastníka ochranné známky považovat za jednání, jež vylučuje právo vlastníka jej zakázat. Dle žalovaným odkazovaného rozhodnutí SDEU je zakázané, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu (jeho existence je základním předpokladem) nebo jeho podstatné části, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy. Odvolací soud dále k napadenému rozsudku v odůvodnění uvedl, že petit žaloby nevymezuje informace týkající se paralelních dovozů (zboží určeného do zemí mimo EHP), přičemž ze žaloby je zřejmé, že žalobcem zvolená formulace návrhu výroku souvisí logicky s jeho argumentem, že žalovaný není součástí jím vytvořeného SDS výrobků CHANEL a není proto „legálním“ prodejcem všech jeho výrobků; tímto systémem se však soud prvního stupně - jak výslovně uvedl - nezabýval (včetně posouzení s hlediska slučitelnosti se zásadami hospodářské soutěže). Měla-li by se prokázaná zjištění soudu odrazit ve výroku rozsudku (omezením informační povinnosti žalovaného jen na výrobky z nelegálních paralelních dovozů či ohledně neprodejných testerů a vzorků), pak bylo třeba žalobce

o tomto omezení poučit. K tomu soud prvního stupně dále poznamenal, že žalobce v intencích závazného právního názoru odvolacího soudu upravit petit žaloby tak, že primárně požadoval po žalovaném informace ve znění jak ve výroku napadeného rozsudku uvedeno, týkající se namítaného SDS výrobků CHANEL a eventuálně (sekundární petit) požadoval po žalovaném informace vztahující se výhradně ke zboží CHANEL určenému žalobcem k uvedení na trh mimo EHP a k prodeji testerů nebo vzorků. Tato úprava byla soudem prvního stupně připsána.

5. Soud prvního stupně dále vysvětlil, že s ohledem na výše uvedené a na předchozí koncentraci řízení a potvrzující právní názor odvolacího soudu, se již znovu nezabýval závěry soudů obou stupňů o tom, že žalovaný nabízí a prodává ve svých obchodech na území ČR či prostřednictvím internetových stránek kosmetické výrobky označené mezinárodní slovní ochrannou známkou CHANEL, které nebyly žalobcem jako majitelem této ochranné známky či s jeho souhlasem uvedeny na trh EHP, stejně jako otázkou, zda žalovaný prodává padělky, když žalobce v rámci předchozí koncentrace a poučení soudem k tomuto tvrzení žádné důkazy nepředložil. K nově předloženým důkazům žalobce týkajícím se prodeje padělaného zboží žalovaným soud již kvůli koncentraci nepřihlížel, na což oba účastníky výslovně upozornil. V dalším řízení se tedy soud prvního stupně s ohledem na primární petit prioritně zabýval žalobcem požadovanými informacemi z titulu namítaného systému selektivní distribuce luxusního zboží.
6. V dalších bodech odůvodnění (body 8 – 14) napadeného rozsudku soud prvního stupně popsal, co zjistil z jednotlivých provedených důkazů, za základě jejichž hodnocení dospěl k závěru, že žaloba je co do požadovaného primárního petitu důvodná. Podle soudu nemůže být sporu o tom, že ochranná známka CHANEL, zapsaná pro kosmetické výrobky, zejména parfémy, představuje chráněné označení pro luxusní zboží v daném segmentu trhu. Podle nařízení Komise (EU) č. 330/2010 (blokové výjimky) o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě, se systémem selektivní distribuce rozumí distribuční systém, ve kterém se dodavatel zavazuje přímo nebo nepřímo k prodeji smluvního zboží nebo služeb pouze distributorům vybraným na základě stanovených kritérií a ve kterém se tito distributoři zavazují, že nebudou prodávat toto zboží nebo tyto služby neschváleným distributorům na území, které je dodavatelem vyhrazeno pro provoz systému. S odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-230/16 Coty Germany GmbH v. Parfumerie Akzente GmbH ze dne 6. 12. 2017 týkající se předběžné otázky výkladu čl. 101 odst. 1 SFEU a čl. 4 písm. b) a c) nařízení Komise (EU) č. 330/2010 o použití čl. 101 odst. 3 SFEU soud prvního stupně uvedl, že zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU se na zřízení SDS nevztahuje, pokud jsou prodejci vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, která jsou pro všechny potencionální prodejce stanovena jednotně a nejsou uplatňována diskriminačním způsobem, pokud vlastnosti dotčeného výrobku vyžadují takový distribuční systém k zajištění ochrany jeho kvality a jeho správného používání. Kvalita výrobků nevyplyvá pouze z jejich materiálních vlastností, ale též z prestižní povahy a image, jež jim propůjčuje dojem luxusu a že tento dojem představuje podstatný prvek uvedených výrobků, který je v očích spotřebitelů odlišuje od ostatních obdobných produktů, takže narušení dojmu luxusu může ovlivnit i samotnou kvalitu těchto výrobků.
7. Dále soud prvního stupně s odkazem na § 11 odst. 1 ZOZ rekapituloval, že vlastník ochranné známky není oprávněn zakázat její užívání na výrobcích, které byly s touto ochrannou známkou uvedeny na trh v členském státě EU nebo jiném státě tvořícím EHP tímto vlastníkem nebo s jeho souhlasem. Dle rozsudku SDEU ve věci C-59/08 ze dne 23. 4. 2009 Copad SA v. Christian Dior couture SA o předběžné otázce týkající se vyčerpání práv – výkladu směrnice Rady 89/104/EHS která byla zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a rady (EU) 2015/2436 je čl. 7 odst. 1 původní směrnice (čl. 15 nové směrnice) nutné vykládat v tom smyslu, že uvedení výrobků označených ochrannou známkou na trh nabyvatelem licence, který při něm nedodrží některé ustanovení licenční smlouvy (zakazující z důvodu selektivní distribuce luxusního zboží prodej takových výrobků), je provedeno bez souhlasu majitele ochranné známky. Majitel ochranné známky se může z uvedeného důvodu dovolávat práv, jež z této ochranné známky plynou, proti

nabyvateli licence, pokud se prokáže, že toto porušení licenční smlouvy vede z důvodu skutkových okolností k zásahu do image elegance a prestiže, který zmíněným produktům propůjčuje dojem luxusu nebo-li k poškození dobrého jména dotýčné ochranné známky.

8. Následně soud prvního stupně uvedl, že na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobce na území ČR provozuje legitimní systém selektivní distribuce zboží označeného ochrannou známkou CHANEL, který je slučitelný se zásadami hospodářské soutěže. Neshledal přitom důvodnými námitky žalovaného, že by kritéria pro vstup do SDS žalobce byla diskriminační. Pokud žalovaný poukazoval na kritérium (pro nepřijetí uchazeče do SDS žalobce) spočívající v porušení práv k ochranné známce CHANEL v posledních třech letech, které je podle soudu kritériem kvalitativním, jedná se o kritérium stejné pro všechny uchazeče, jenž má zajistit majiteli ochranné známky ochranu a správné používání ochranné známky. Podobně žalovaným namítané kritérium týkající se dispozice uchazeče ke kamennému obchodu či předváděcí místnosti nelze považovat za kritérium diskriminační, když nemůže být sporu o tom, že k ochraně dobré pověsti a prestiže luxusních parfémů přispívá možnost potencionálních zákazníků se v rámci testerů s vůní při výběru parfému seznámit, což je v daném segmentu trhu důležité. Dále soud prvního stupně poznamenal, že legitimitu selektivního distribučního systému CHANEL potvrdily i francouzské soudy, které jsou povinny se řídit stejně jako české soudy relevantními předpisy a judikaturou EU. Dále soud prvního stupně k argumentaci žalovaného uvedl, že předmětem tohoto řízení není řešení otázky, zda žalovaný splňuje kritéria pro vstup do SDS žalobce, ale posouzení existence, resp. legitimacy SDS žalobce na českém trhu a připomněl, že žalovaný se (v pozici žalobce) žalobou na ochranu proti omezování hospodářské soutěže žalobcem (v pozici žalovaného), v řízení vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 2 Cm 11/2018, domáhal po žalobci sdělení seznamu kritérií pro vstup do jeho SDS a postupu při autorizaci. Usnesením ze dne 22. 10. 2019, č. j. 2 Cm 11/2018-45, bylo řízení skončeno schválením smíru, uzavřeného mezi účastníky. Soud prvního stupně dále v souvislosti s posouzením legitimacy SDS žalobce odkázal na čestné prohlášení paní Isabelle Nicole Bernadette (které neměl důvod zpochybňovat), z něhož vyplývá, že členy SDS CHANEL v České republice jsou všichni významní prodejci luxusní parfumerie, takže nelze hovořit o tom, že SDS žalobce svými kritérii omezuje hospodářskou soutěž na českém trhu, na čemž nemůže nic změnit ani spor účastníků o vstup žalovaného do něj.
9. Soud prvního stupně dále shrnul, že v řízení bylo prokázáno (a jde také o skutečnost nespornou), že žalovaný prodává na českém trhu výrobky označené ochrannou známkou CHANEL, aniž by byl schváleným prodejcem legitimního SDS žalobce. Proto není s odkazem na shora citovanou judikaturu SDEU právně významné, zda se na tyto výrobky vztahuje vyčerpání práv, nýbrž se má za to, že k prodeji těchto výrobků na českém trhu nedal majitel ochranné známky souhlas. Za judikovaných podmínek se může žalobce jako majitel ochranné známky CHANEL dovolat svých práv proti nabyvateli licence, který porušil smluvní podmínky. Pasivní legitimace žalovaného k poskytnutí příslušných informací jako třetí osoby je dána § 3 ZVPPV. Žalovaný odmítl informace žalobci poskytnout dobrovolně. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaný byl žalobcem opakovaně již od roku 2016 upozorňován na existenci SDS na území ČR a vyzván k poskytnutí příslušných informací. Žalovaný přesto nadále vědomě nabízí a distribuuje na českém trhu luxusní výrobky CHANEL, aniž by k tomu měl legitimní důvod, přičemž odmítá žalobci poskytnout informace o svých dodavatelích. Nelze rovněž odhlédnout od výše uvedených prokázaných paralelních dovozů ze strany žalovaného týkajících se zjištěné části zboží. Soud prvního stupně má s ohledem na uvedené okolnosti spočívající především ve vědomém jednání žalovaného za to, že žalobu nelze považovat za nepřiměřenou k závažnosti ohrožení či porušení práva. Proto vyhověl primárnímu petitu, aniž se zabýval petitem sekundárním vztahujícím se k zakázaným paralelním dovozům.
10. Na závěr soud prvního stupně ještě poznamenal, že v řízení po zrušení prvního rozsudku v intencích závazného právního názoru odvolacího soudu poskytl žalovanému lhůtu k prokázání a řádné specifikaci jeho námitky o zneužití dominantního postavení žalobce na relevantním trhu ve

vztahu k paralelním dovozům, byť se jednalo o petit sekundární. Žalobce v této souvislosti odmítl, že by měl dominantní postavení na relevantním trhu, přičemž odkázal na rozhodnutí Komise M.7726 ze dne 16. 2. 2016 ve věci Coty/Procter & Gamble Beauty Business s tím, že společnost Chanel měla v České republice v tržním segmentu prestižních vůní dle Komise tržní podíl 10-20 %. Žalovaný k otázce dominantního postavení předložil znalecký posudek k vymezení relevantního trhu konkurenční/substituční kosmetiky CHANEL na území ČR od 15. 2. 2015 do 31. 12. 2021 č. 420-21-2022 ze dne 28. 2. 2022, vypracovaný znalcem Ing. Vítězslavem Hálkem, který však soud shledal zpracováním a závěry zcela nepoužitelným, protože z něj nebylo možné dovodit, že by měl žalobce dominantní postavení na relevantním trhu resp. v soutěžním prostředí luxusních kosmetických výrobků. O tomto závěru byli účastníci soudem informováni na ústním jednání dne 8. 6. 2022. S ohledem na skutečnost, že jmenovaný znalec se zjevně neorientuje v dané problematice, považoval soud prvního stupně za nadbytečné provádět jeho výslech, jak navrhl žalovaný. S ohledem na závěr o důvodnosti žaloby ohledně primárního petitu soud prvního stupně nevyhověl návrhu žalovaného na vyžádání si nového znaleckého posudku jiného znalce. K sekundárnímu petitu soud prvního stupně ještě uvedl, že provedenými důkazy (přípis žalovaného ze dne 28. 3. 2017, z něhož výslovně vyplývá, že prodej testerů nerozporoval a přislíbil žalobci ukončení této činnosti) má za prokázané, že žalovaný v minulosti porušoval ochrannou známku žalobce CHANEL i tím, že nabízel k prodeji na svých internetových stránkách testery a rozlévané vzorky, které nebyly výslovně žalobcem k prodeji určeny (odkázal zde na rozsudek SDEU ve věci Coty Prestige Lancaster Group GmbH v. Simex Trading AG č. C-127/09).

11. Rozhodnutí o nákladech řízení zdůvodnil soud prvního stupně za použití § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), tak, že žalobci přiznal jejich náhradu ve výši a složení, specifikovaném v posledním odstavci odůvodnění napadeného rozsudku.
12. Rozsudek napadl žalovaný včasným odvoláním. V něm namítá, že ve výroku I je rozsudek neurčitý, a tedy i nevykonatelný, pokud soud prvního stupně nevymezil konec období, za které je žalovaný poskytnout požadované informace, když mu je bylo uloženo poskytnout: „*za období od 15. 2. 2015 včetně až do dne, kdy žalovaný tuto svou povinnost splní*“. Takové vymezení je podle žalovaného v rozporu s § 154 odst. 1 o. s. ř., neboť je možné domáhat se pouze nároku, který ke dni rozhodnutí soudu již vznikl. Požádal-li tedy žalobce ve své výzvě o informace za 3 roky zpětně předcházející obdržení dopisu ze dne 30. 1. 2018, je předmět řízení vymezen právě tímto obdobím.
13. Dále je žalovaný přesvědčen, že soud prvního stupně blíže neodůvodnil, proč nepřihlédl k námitkám žalovaného ohledně neslučitelnosti žalobcova SDS se zásadami hospodářské soutěže pro diskriminační nastavení podmínek pro vstup do tohoto systému. Závěr soudu o legitimnosti tohoto SDS v České republice nebyl podle žalovaného podložen relevantními důkazy, když ji soud odvodil pouze ze skutečnosti, že ve Francii byl tento systém shledán legitimním (vycházejí z rozhodnutí francouzských soudů /resp. jejich neoficiálních překladů/, které se navíc podobnými námitkami, které uplatnil v tomto řízení žalovaný, nezabývaly, a aniž se soud s těmito rozhodnutími a právem EU dostatečně vypořádal) a dále vycházel jen z čestného prohlášení pí. Bernadette (zaměstnankyně v pozici vedoucí právního oddělení žalobce) o tom, že v České republice jsou členy SDS žalobce všichni významní prodejci luxusní parfumerie. Žalovaný pak rozvádí, proč je podle něj obecně čestné prohlášení vlastních zaměstnanců jako důkaz nepoužitelné a proč podle něj z hlediska ústavnosti neobstojí tzv. souhrnné zjištění (závěr) soudu, že SDS žalobce v ČR je legitimní. Žalovaný i v odvolání opakuje důvody, pro které nelze SDS žalobce považovat za legitimní z hlediska hospodářské soutěže ani práva ochranných známek, takže žalobci nelze ochranu přiznat a uložit žalovanému poskytnout mu požadované informace. Má za to, že existence SDS nebyla provedenými důkazy (excerpty /pouze/ návrhů /nepodepsaných/ smluv, jež jsou navíc zcela jiné než posuzované u francouzských soudů) prokázána, že tyto smlouvy obsahují tzv. tvrdá omezení ve smyslu Nařízení Komise (EU) č. 330/2010 o použití čl. 101 odst. 3 SFEU (např. to, že členové SDS mohou zboží prodávat jen dalším členům, a to pouze ze zemí EHP a Švýcarska a že členové musí mít alespoň 1 rok 3 kamenné obchody), že došlo k omezení hospodářské soutěže

tím, že žalovaný nebyl do tvrzeného SDS žalobce přijat. I kdyby však žalobce existenci SDS prokázal, poukazuje žalovaný na to, že se musí jednat o uzavřený a konzistentní systém, což u žalobce nelze říci, neboť jeho výrobky jsou (nejen v České republice) prodávány v on-line parfumeriích mimo jakýkoliv systém (viz 27 obchodů, doložených žalobcem), přičemž se nejedná o výjimky, ale o způsob prodeje zvolený přímo žalobcem, případně o žalobcem otevřeně tolerovanou praxi. To svědčí o tom, že žalobce svůj SDS provozuje nedůsledně. Ze všech uvedených důvodů se tedy žalovaný domnívá, že SDS provozovaný žalobcem není legální, neboť se jedná o systém pro rozpor s podmínkami z čl. 101 SFEU zakázaný.

14. Žalovaný dále vytýká soudu prvního stupně, že nepředložil SDEU žalovaným navržené předběžné otázky, týkající se nezbytnosti žalobcem určených nekvalitativních kritérií pro přijetí do jeho SDS ve smyslu čl. 175 Pokynů k vertikálním omezením 2010/C 130/01, které byly pro posouzení SDS zásadní. Žalovaný je totiž přesvědčen, že výše uvedená žalobcem určená kritéria, podmiňující přijetí uchazečů do jeho SDS, nezbytná nejsou, přičemž jejich jediným cílem podle žalovaného je nevpuštění on-line hráčů na trh. Žalovaný přitom zdůrazňuje, že není žádným výprodejovým serverem, ale skupinou, která působí ve 26 zemích světa, v roce 2020 měla obrát 545 milionů EUR a 1 590 zaměstnanců, nabízí 1 150 světových značek a je autorizovaným distributorem luxusní kosmetiky např. Coty, L’Oreal, Shiseido nebo Puig. Pokud žalovaný prodává rovněž zboží CHANEL, nejde o porušení práv z ochranné známky, ale dochází naopak k podpoře dobrého jména této značky (pokud u některých konkrétních výrobků byly prokázány zakázané paralelní dovozy, byl by to důvod pro uložení povinnosti poskytnout informace o těchto konkrétních výrobcích, nikoliv však o všech výrobcích zn. CHANEL). To, že soud prvního stupně předběžné otázky SDEU nepředložil, považuje žalovaný za svévolný postup, porušující pravidla spravedlivého procesu, jež jsou garantována čl. 36 odst. 1 Listiny.
15. Žalovaný v odvolání vytýká soudu prvního stupně také to, že neprovedl jím navržený důkaz novým znaleckým posudkem společnosti Grant Thornton Appraisal services a.s. a provedený znalecký posudek znalce Hálek odmítl s obecným poukazem na jeho neobdobnost, aniž by však vysvětlil konkrétně, v čem shledal jeho posudek nepoužitelným a proč. Otázku (ne)existence dominantního postavení žalobce na trhu prestižních vůní pak i v důsledku toho zodpověděl soud prvního stupně nesprávně, vycházející jen z rozhodnutí Komise ze dne 16. 6. 2016 Coty/Procter Bambel Beauty Business, v němž byl konstatován podíl žalobce v rozsahu 10 – 20 %, které se navíc přímo otázkou tržního podílu žalobce ve vztahu ke značce CHANEL nezabývalo a další otázky posuzovalo ve vztahu k roku 2016 a není již tedy ani aktuální.
16. Žalovaný má rovněž za to, že soud prvního stupně pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí už vůbec nezabýval námitkou promlčení. I když je žalovanému znám názor Vrchního soudu v Praze v této věci o tom, že právo na informace není právem majetkovým, a tudíž se nepromlčuje, existuje i rozhodnutí opačné (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2010, č. j. 10 Cm 49/2009-32, jež byl potvrzen Vrchním soudem v Praze rozhodnutím z 11. 4. 2011, č. j. 3 Cmo 301/2010-65, plus následující rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3375/2011), a proto je podle žalovaného dán prostor pro odklon od dosavadního názoru odvolacího soudu ohledně námítky promlčení žalobcova práva za období od 15.2. 2015 do 9. 5. 2015.
17. Konečně je žalovaný přesvědčen, že pro závěr, že se žalovaný dopustil zakázaných paralelních dovozů a že prodával neprodejné testery a rozlévané vzorky, neměl soud prvního stupně dostatek podkladů, resp. že z provedených důkazů jeho závěr nevyplývá.
18. K nákladům řízení žalovaný namítá, že jejich součástí neměly být náklady za pořízení překladů z francouzského jazyka ohledně důkazů, které soud navíc nakonec ani nehodnotil, když pořízení překladu je podmínkou jejich použitelnosti jako důkazů a účastník, jenž takové důkazy předkládá, je jejich překlad do češtiny povinen předložit, aniž by náklad na překlad bylo možné podřadit pod náklady podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

19. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
20. Žalobce považuje odvolání za nedůvodné. Podle něj existují tři nezávislé důvody k tomu, aby byl napadený rozsudek potvrzen, když
- 1) žalovaný prodejem výrobků mimo SDS žalobce porušuje jeho práva k ochranným známkám,
 - 2) žalovaný neoprávněně prodával výrobky CHANEL, které byly určeny pro trh mimo EHP (tzv. paralelní dobozy), a proto podle § 133b o. s. ř. se toto porušení presumuje u každého dalšího kusu stejného zboží,
 - 3) i kdyby žalovaný sám přímo neporušoval práva žalobce (pokud by výrobek nabyt od člena SDS žalobce, který by tak učinil v rozporu s distribuční /licenční/ smlouvou), jde o tzv. třetí osobu podle § 3 odst. 1 písm. a) ZVPPV, která držela a drží zboží porušující práva žalobce k ochranným známkám CHANEL a má tak informační povinnost.
21. Žalobce je přesvědčen, že v řízení bylo prokázáno, že jeho SDS je zajišťován prostřednictvím smluv o distribuci, uzavřených mezi ním nebo jeho lokálními autorizovanými prodejci, kteří splní objektivní kritéria pro přijetí do tohoto systému. Prostřednictvím SDS žalobce bdí nad kvalitou svých výrobků a podmínkami jejich prodeje, jež musí být v souladu s požadavky na zachování jejich exkluzivní pověsti. Legitimitu a opodstatněnost SDS ve vztahu k luxusním výrobkům potvrdil opakovaně SDEU. Žalobce nepovolil distribuci výrobků CHANEL mimo SDS, což je na výrobcích zřetelně uvedeno. Proto nedošlo k vyčerpání práv z ochranné známky podle § 11 odst. 1 ZOZ a čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. 12. 2015 (dále jen „Směrnice o OZ“), neboť to se nepoužije, pokud vlastník ochranné známky má oprávněné důvody zakázat pozdější obchodní využití výrobků, zejména pokud se stav, příp. povaha výrobků po jejich uvedení na trh zhoršily. Povahou výrobku se přitom míní u luxusního zboží i dojem (aura) luxusu. V obecné rovině žalovaný znemožňuje kontrolu nad kvalitou výrobků CHANEL, čímž jsou zákazníci uváděni v omyl, když žalobce není schopen u žalovaného zjistit původ, pravost, sledovatelnost a podmínky skladování a prodeje výrobků CHANEL a zajistit tak, aby se nedostávaly ke spotřebiteli v pozměněné či zhoršené kvalitě. Zásah do dojmu luxusu byl u žalovaného způsoben tím, že prodával tzv. paralelní dovozy, výrobky CHANEL nesprávně skladoval, nesprávně prezentoval v kamenných obchodech (výrobky neměly samostatnou prezentaci, byly prodávány „bokem“, neměly schválené propagační a informační materiály), nesprávně prezentoval na e-shopu (výrobky byly nabízeny a prodávány spolu s běžnými kosmetickými či hygienickými potřebami pro každodenní použití). Ze všech těchto důvodů se uplatní výjimka podle čl. 15 odst. 2 Směrnice o OZ a § 11 odst. 2 ZOZ.
22. K tvrzením žalovaného z odvolání žalobce dále uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně je určitý a vykonatelný, a to i ohledně konce období vymezujícího povinnost žalovaného k poskytnutí informací „až do dne, kdy tuto povinnost žalovaný splní“. K odkazu žalovaného na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2010, sp. zn. 23 Cdo 5280/2009 žalobce uvádí, že na tento spor nedopadá, neboť se týká institutu smluvní pokuty, které je právem zcela jiné povahy než právo na informace. Smluvní pokuta je majetkovým právem, o němž do budoucna rozhodnout nelze, neboť není jisté, zda v budoucnu vznikne. Oproti tomu právo na informace není vázáno na splnění jakékoliv podmínky, existuje jako imanentní součást práv z ochranných známek a aktivuje se, pokud dojde k jejich porušení třetím subjektem. Soud tedy může uložit povinnost „až do splnění povinnosti“, neboť rozhoduje o právech, která již existují. Podobné je to u rozhodnutí v části příslušenství, tj. úroků z prodlení, jež jsou také soudy přiznávány „do zaplacení“.
23. Dále žalobce znovu argumentuje pro svůj závěr, že jeho SDS je legitimní a neobsahuje tvrdá omezení. Uvádí, že jeho distribuční smlouva musí být nově posuzována podle nového nařízení Komise č. 2022/720 o vertikální blokové výjimce (dále jen „VBER“), jež nahradilo původní č. 330/2010, i když to nemá na posuzovanou věc vliv, neboť distribuční smlouvy žalobce

neporušují ani staré ani nové nařízení. I kdyby však tomu tak bylo, nepůsobilo by to neplatnost celé distribuční smlouvy (§ 3 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže /dále jen „ZOHS“/). Tvrdým omezením tak podle žalobce není žalovaným tvrzený zákaz prodeje mimo EHP a Švýcarsko, když v čl. 178 Pokynů k vertikálním omezením podle nového VBER (dále jen „Pokyny“) je výslovně uvedeno, že tvrdá omezení se vztahují na vertikální dohody týkající se obchodů v rámci Unie. Pokud se tedy vertikální dohoda týká vývozů mimo EU nebo dovozů či zpětných dovozů do EU z jiných zemí, nelze ji považovat za dohodu s cílem výrazně omezit hospodářskou soutěž v EU ani s výraznými účinky na obchod mezi členskými státy. Ani nevpustění čistých on-line prodejců, resp. požadavek na provozování kamenných prodejen, není tvrdým omezením, a to podle čl. 208 písm. d) Pokynů, které tento požadavek výslovně uvádí jako příklad, který je soutěžně přípustným omezením. Podmínka přijetí do SDS žalobce spočívající v tom, že je od uchazečů požadováno zdržení se jakéhokoli nezákonného jednání vůči žalobci minimálně po tři roky před podáním žádosti o vstup do SDS, je kritériem kvalitativní povahy (neboť se rozhodně nejedná o kritérium kvantitativní a jiné než tyto dva druhy kritérií pro vstup do SDS soutěžní právo nezná) a není podmínkou diskriminační. SDS žalobce splňuje jak podmínky podle čl. 3 (starého i nového) VBER (SDS typu 1), tak podmínky stanovené v konstantní judikatuře SDEU a v odst. 175 Pokynů, tj. tzv. „Metro“ kritéria, na něž se čl. 101 odst. 1 SFEU vůbec nepoužije (SDS typu 2), přičemž oba výše uvedené typy SDS jsou *a priori* považovány za opatření, která jsou v souladu s unijním i českým právem na ochranu hospodářské soutěže.

24. Konečně je žalobce přesvědčen, že jeho nárok není ani částečně promlčen, protože právo na informace vztahující se ke zboží, jímž jsou porušována průmyslová práva, se nepromlčuje, jak ostatně uvedl v této věci i Vrchní soud v Praze. Rozhodnutí Nejvyššího soudu odkazované žalovaným (sp. zn. 23 Cdo 3375/2011) na tom nic nemění, neboť v něm se Nejvyšší soud otázkou promlčení vůbec nezabýval a ani odvolací soud nepovažoval otázku běhu promlčecí lhůty za zásadní.
25. K nákladům řízení žalobce uvedl, že to byl žalovaný, kdo na ústním jednání 9. 1. 2019 požadoval úředně ověřené překlady rozhodnutí francouzských soudů, ačkoli soud prvního stupně by se spokojil s překladem prostým (náklady za který žalobce nepožadoval). Soud prvního stupně se tímto důkazem také zabýval a v rozsudku jej hodnotil (odst. 17 odůvodnění). Náklady na pořízení úředně ověřeného překladu jsou tak podle žalobce náklady účelně vynaloženými, které je žalovaný jako neúspěšný účastník žalobci jako úspěšnému, povinen nahradit.
26. S ohledem na vše výše uvedené navrhuje žalobce, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.
27. Odvolací soud podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je částečně důvodné, a to (jen) v tom ohledu, že soudem nebyl vymezen konec období, za které je žalovaný povinen poskytnout požadované informace.
28. Již v usnesení odvolacího soudu ze dne 2. 12. 2020, č. j. 3 Cmo 189/2019-162, kterým byl zrušen předchozí rozsudek soudu prvního stupně, odvolací soud, mimo jiné, uzavřel (viz strana 9 tohoto usnesení dole), že: *„Námitky odvolatele směřující k petitu žaloby a výroku rozsudku soudu prvního stupně, ukládajícímu žalovanému povinnost předložit žalobci požadované informace obledně veškerého zboží nesoícího označení CHANEL, jež žalovaný držel (držel) za období od 1. ledna 2015 včetně až do dne, kdy žalovaný tuto svou povinnost splní, považuje odvolací soud zčásti za důvodné. V tomto směru je třeba předně poukázat na předpoklady, za nichž lze žádosti o informace podle § 3 ZVPPV vyhovět, konkrétně že žalovaný přes výzvu žalobce požadované informace dobrovolně neposkytl a že poskytnutí požadovaných informací není v nepoměru k závažnosti obrožení či porušení práva. **Předmětem řízení tak v daném případě mohou být jen ty informace, jež žalobce žádal poskytnout výzvou (zde výzvou z 30. 1. 2018), a nikoli informace jiné (tj. ani ty, jež se vztahují k jinému časovému období), nejzašším limitem (aniž by došlo ke změně žaloby), nepřelyne-li z výzvy dřívější limit, je pak okamžik zahájení řízení - uvedené je ostatně nezbytné i z hlediska identifikace***

předmětu řízení a jeho spojení s důsledky rozhodnutí (§ 159a odst. 4 o. s. ř.). Tuto podmínku pro vyhovění uplatněnému nároku soud prvního stupně v úvahu nevzal...“.

29. Na rozdíl od tohoto závěru odvolacího soudu, jež soud prvního stupně ve svém novém rozhodnutí nezohlednil, zabýval se v dalším řízení otázkami, které mu odvolací soud uložil řešit, a to zejména otázkou, zda žalobcův SDS je legitimní, a to včetně jeho slučitelnosti se zásadami hospodářské soutěže na trhu EU. Jeho závěry, popsané v bodech 17. až 19. odůvodnění považuje odvolací soud za správné. Použití relativně uzavřeného SDS pro distribuci luxusních výrobků (kterými parfémy CHANEL nepochybně jsou) za účelem zajištění ochrany jejich luxusní image je obecně možné, ovšem aby nedošlo jeho použitím k porušení zákazu uvedeného v čl. 101 odst. 1 SFEU, podle něhož jsou zakázány veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejich účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, resp. v nařízení Komise č. 2022/720 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě, je nutné, aby byli: „prodejci vybíráni na základě objektivních kritérií kvalitativní povahy, která jsou pro všechny potenciální prodejce stanovena jednotně a nejsou uplatňována diskriminačním způsobem“ a aby tato kritéria: „nepřekračovala meze toho, co je nezbytné“ (rozsudek SDEU ze dne 6. 12. 2017 ve věci C-230/16, Coty Germany GmbH proti Parfümerie Akzente GmbH, bod 24.). Soud prvního stupně pak rovněž správně uzavřel, že obě v řízení sporná (kvalitativní) kritéria pro výběr členů SDS žalobce (jejichž sdělení bylo předmětem soudního řízení vedeného u soudu prvního stupně pod sp. zn. 2 Cm 11/2018, které skončilo smírem) nejsou diskriminační, neboť mají zajistit majiteli ochranné známky ochranu a správné používání jeho ochranné známky (kritérium, aby uchazeč neporušil práva k ochranné známce v posledních třech letech) a ochranu dobré pověsti a prestiže luxusních parfémů, k níž přispívá možnost potenciálních zákazníků se s výrobky seznámit (např. přičichnout k vůni) při nákupu v kamenné prodejně (kritérium, aby uchazeč provozoval i kamenné obchody) a jsou stejná pro všechny uchazeče. Soud prvního stupně rovněž nepochybil, pokud při posuzování legitimacy SDS v České republice přihlédl, vedle důkazů, na kterých své rozhodnutí v tomto ohledu založil, i k rozhodnutí soudů ve Francii, jež rovněž shledaly distribuční systém žalobce provozovaný na jejím území za legitimní. Pochybením pak nebylo ani nepoložení žalovaným navržené předběžné otázky SDEU, týkající se nezbytnosti výše zmíněných žalobcem určených nekvalitativních kritérií pro přijetí do jeho SDS ve smyslu čl. 175 Pokynů k vertikálním omezením 2010/C 130/01, protože jednak soud prvního stupně není (stejně jako soud odvolací) soudem poslední instance (tj. soudem, jehož rozhodnutí již nelze napadnout opravnými prostředky), který je k položení předběžné otázky při splnění všech podmínek povinen (čl. 267 SFEU), jednak šlo o otázku, kterou nebyl žádán obecný výklad smlouvy či aktu Evropské unie, ale byla žádána jejich aplikace na konkrétní okolnosti (konkrétní kritéria pro přijetí do žalobcova SDS) tohoto případu.
30. Z výše popsaného správného závěru o legitimitě žalobcova SDS používaného pro distribuci výrobků označených ochrannou známkou CHANEL v České republice dále soud prvního stupně rovněž správně dovodil, že žalovaný porušil práva žalobce k jeho ochranné známce nejen tím, že, jak bylo prokázáno (což už konstatoval odvolací soud v předchozím zrušovacím usnesení), prodával zboží CHANEL, jež bylo žalobcem určeno k dodání do zemí mimo EHP (přičemž u tohoto zboží lze aplikovat § 133b o. s. ř.) a nabízel k prodeji též testery či rozlévané vzorky (což sám uznal a k nepokračování v tomto jednání se zavázal), ale též tím, že nabízel výrobky CHANEL (jejichž původ odmítl osvětlit), ačkoliv nebyl členem SDS žalobce, o jehož existenci věděl a bylo mu známo, že jeho členové nejsou oprávněni k prodeji výrobků subjektům, které členy nejsou (viz rozsudek SDEU ve věci C-59/08 ze dne 23. 4. 2009 Copad SA v. Christian Dior couture SA). K výše řečenému ještě odvolací soud dodává, že za případnou považuje poznámku žalobce o tom, že žalovaný těžko může současně tvrdit, že žalobcův SDS neexistuje, resp. je nelegální, pokud se do něj má dlouhodobě zájem včlenit.

31. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný je v tomto sporu, jež může být veden samostatně, nikoliv pouze jako součást řízení o porušení práv z ochranných známek (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 2765/2012), pasivně legitimován, neboť z jeho strany došlo k porušení žalobcových práv z ochranných známek, a žalovaný je tak jako přímý porušovatel, resp. třetí osoba ve smyslu § 3 ZVPPV (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 8. 2012, č. j. 3 Cmo 403/2010-195) povinen k poskytnutí žádaných informací, a to za období, jež bylo kryto výzvou z 30. 1. 2018 doručenou žalovanému nejpozději 6. 2. 2018, kdy na ni reagoval, tj. za období od 15. 2. 2015 (jak bylo žádáno) do 6. 2. 2018. Výše uvedené platí tím spíše po vydání rozsudku SDEU ze dne 27. 4. 2023 ve věci C-628/21 TB v. Castorama Polska Sp. z o.o. a „Knor“ Sp. z o.o. o předběžné otázce, týkající se výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES, v němž jednak konstatoval, že řízení týkající se žádosti o informace stanovené v tomto článku ve prospěch nositele práv duševního vlastnictví je samostatným řízením, které předchází žalobě na náhradu škody, jehož prostřednictvím žalobce může získat informace, potřebné k účelnému podání žaloby proti domnělým porušovatelům, jež mu je umožní identifikovat a jež mu umožní vyčíslit také výši způsobené škody. Jedná se o přitom o řízení, v němž postačí, aby navrhovatel poskytl (jen) obvykle dostupné důkazy, které soudy s dostatečnou jistotou přesvědčí, že je nositelem práv a že je jeho právo porušováno, tj. postačí osvědčení těchto skutečností podobně jako tomu je v řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření podle § 74 an. o. s. ř. Jestliže v tomto řízení, v němž žalobce tvrdil, že hodlá získané informace použít proti zjištěným porušovatelům jeho práv (možná i členům jeho SDS) a v němž porušování svých práv jako majitele ochranné známky prokázal (nikoliv jen osvědčil), pak je zřejmé, že vyhovění žalobě (v rozsahu výše uvedeného období) bylo správným rozhodnutím.
32. Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil jen ohledně určení období, za které je žalovaný povinen žalobci žádané informace poskytnout, když v tomto rozsahu vyhovuje uložená povinnost k poskytnutí informací i požadavku přiměřenosti, a to aniž se znovu zabýval námitkou promlčení, jak žalovaný v odvolání žádal, neboť k té se již jednoznačně vyjádřil (shledal ji nedůvodnou) v předchozím zrušovacím usnesení (viz bod 13. druhá odrážka jeho odůvodnění). Pro úplnost odvolací soud ještě dodává, že se pro nadbytečnost nezabýval námitkami žalovaného ohledně (ne)prokázání dominantního postavení žalobce na relevantním trhu a neustanovení nového znalce ke zjištění této okolnosti, když ty se týkají možnosti zakázat paralelní dovozy, jež byly součástí petitu sekundárního, avšak i odvolací soud shledal důvodným požadavek (byť s časovým omezením) petitu primárního.
33. Jelikož došlo ke změně napadeného rozhodnutí, rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu o nákladech řízení. Jelikož procesní úspěch obou účastníků po změně učiněné odvolacím soudem je zhruba poloviční, bylo podle § 142 odst. 2 o. s. ř. rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení. Protože stejný závěr o vzájemném poměru úspěšnosti účastníků platí i pro řízení odvolací, bylo rozhodnuto stejným způsobem i o náhradě v něm vzniklých nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců ode dne jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. Přípustnost dovolání (§ 237 - § 238a) o. s. ř. je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo podat návrh na provedení exekuce.

Praha 28. listopadu 2023

Mgr. Jiří Čurda v. r.
předseda senátu